

ματα και με ούβριόματα—και η καταγκρίζουσα πολιτική μας στέλνει στις τάξεις της εφεδρείας το μεγάλο τόν μπαμπούλα, τόν Κίντυνο.

★

ΤΗ διάλυση της Βουλής η Κυβέρνηση την έχει στην τσέπη της. Τό δηλώσε ο υπουργός της Παιδείας στους Πατριώτες δημοσιογράφους. Σαν 'Υπουργός Παιδείας δεν είχε να κάμει καμιά άλλη σημαντικώτερη δήλωση απ' αυτή. Και πολύ σωστά. Γιατί ο κ. Γεροκωστόπουλος το νιώθει (και το ίδιο τον τιμάει πολύ) πως έγινε 'Υπουργός της Παιδείας, όχι για να αναμορφώσει τίποτα, παρά για να δυναμώσει το κόμμα του το τοπικό. Και το κόμμα του τουτό μόνο ζητῆσε να μάθει απ' αυτόν, αν την έχει τη διάλυση η Κυβέρνηση, αν είναι δηλ. η Κυβέρνηση δυνατή.

Μήπως οι Πατριώτες τον στείλανε στη Βουλή για κανένα άλλο λόγο; Κοματάρχη δυνατό θέλανε να έχουν και κοματάρχης δυνατόν ανάδεχτηκε. 'Αλλιώτικα δε θα γινότανε και 'Υπουργός.

★

ΤΑΔΕ είπε ο κ. Σπράτος, ο 'Υπουργός των 'Εσωτερικών:

— 'Η Κυβέρνηση έλαβε δρακόντεια μέτρα για να διατηρήσει την τάξη κ' έννοει να ισχύσει το Κράτος του Νόμου!

Μπρρρ! 'Ακόμα προχτές ο κ. Σπράτος δεν το λογάριζε καθόλου το Κράτος του Νόμου και ζητούσε μαζί με τους άλλους συντρόφους του να αιματοκυλίσουν τον κόσμο για να γίνουν 'Υπουργοί.

Μα να μη ντρέπονται καθόλου οι πολιτικοί μας όταν ξεστομίζουν τέτοια τετράπραχα λόγια!

★

ΟΑ' οι καινούριοι 'Υπουργοί μας δεβαιώσανε πως βρήκανε τρομερή κατάσταση στα 'Υπουργεία τους. Στερότυπο κι αυτό και τόκοιμα κάθε φορά που θάρρει καινούριο 'Υπουργείο. 'Ακαταστασία βρίσκει κι ακαταστασία παραδίδει στο 'Υπουργείο που θάν το διαδεχτεί. Και το πράμα τραβάει κορόδι και κανείς δε φιλοτιμιέται την κατάσταση αυτή νάν τη μεταμορφώσει σε τάξη, γιατί τότε θα λείψει και η ευκολία αυτή ρεκάμα που μεταχειρίζεται κάθε καινούριος 'Υπουργός.

★

ΑΜΕΤΡΗΤΕΣ πάλι καινούριες δασκάλες ξεφούρνεσε και φέτος το 'Αρσάκειο. Τι θα γίνουν τ' αίσιοι αυτά κορίτσια; Πού θα τρυπώσουν και πως θα ζήσουν;

Ο 'Αρθογράφος της 'Ελλάδας κλαίει τα παιδιά μας που βγαίνουν από τα σχολεία άβουλα για κάθε πρακτική δουλιά. Μα των κοριτσιών η θέση είναι ακόμα χειρότερη. 'Όσες δεν μπερδέσανε να πιτύχουν, με χιλίους εξευτελισμούς, μια ψωροθέση δασκάλας, αναγκάζονται να παστώσουν τη σοφία που τους χάρισαν οι Φραντζάτοι και οι Γαρδικήδες και να ρήχνουνε στη φωτιά τους «Ρητορικούς

λόγους» του Μιστριώτη, γιατί βλέπουνε πως με τίττα άχρηστα πράματα ούτε το ψωμί τους μπορούνε να βγάλουν, ούτε κανένα γαμπρό να βάλουνε στο χέρι.

Όστόσο υπάρχει κ' ένα λιμάνι σωτηρίας για δαυτές: 'Υπάρχει η 'Επαγγελματική σχολή, υπάρχει και η 'Εμπορική και Βιομηχανική 'Ακδημία. Σ' αυτά τα δυο σωτήρια λιμάνια και τάνώφρελα πράματα που μάθανε θα ξεχάσουν και θα μάθουν επιτέλους και μια χρήσιμη δουλιά, όσα κορίτσια δεν παίρνουν το δίπλωμά τους μοναχά για λούσο περιττό.

ΠΟΥ ΜΙΣΕΥΕΙΣ, ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ;

'Από πολλά χρόνια κ' ιδώ γίνεται πού, έμεις οι 'Οθωμανοί 'Ελληνες, κάθε φορά που η κουβέντα τὸ φέρνει στην κατάσταση των εθνικών μας πραγμάτων, αρχίζουμε να φωνάζουμε ότι πηγαίνουμε κακά, ότι είμαστε τούτο και κείνο, ότι μαλώνουμε άναμεταξύ μας, μαλώνουμε με όλο τον κόσμο και ότι είμαστε για πνίξιμο. 'Αμέσως πάλιν έμεις οι ίδιοι λέμε ότι κακό πράμα είναι η άπαισιοδοξία και τότε δά φωνάζουμε ότι είμαστε οι πρώτοι απ' τους πρώτους της 'Οθωμανικής πατρίδας, σ' όλες τις χάρες κι όμορφιές, όλοι μας για στεφάνωμα. Κι άρχιζουμε πιά όλα τα καλά και τάχατά μας, εκκλησίες, σχολεία, νοσοκομεία, όρφανοτροφεία, γυμναστήρια, θέατρα, σωματεία, δμίλους, λέσχες, όρτες, χορούς, έκδρομές, πανηγύρια, Γράμματα, ευγένεια, πολιτισμό, πνεύμα, τράπεζες, έμποριο, βιομηχανία, ναυτιλία, τέχνες, επιστήμες. 'Αφού έχουμε τόσα καλά πράματα, λέμε, πως είναι δυνατό να πηγαίνουμε κακά; 'Α μαλώνουμε άναμεταξύ μας, μη δέν κάνανε έτσι και οι παλιοί 'Ελληνες η γίνεται το αίμα νερό; Και τότε πιά ξεχνιόμαστε απ' τα γέλια κι απ' τη χαρά, που είμαστε άπαραλλάχτοι, σαν οι παλιοί 'Ελληνες. 'Α μαλώνουμε μ' όλο τον κόσμο, λέμε, ότι είναι απ' τον φόβο κι απ' τη ζήλια που μας έχει ο κόσμος όλος και γι' αυτό μας κατατρέχει και θέλει την καταστροφή μας. 'Ετσι λέμε οι μικροί άνθρωποι της κουβέντας.

Οι μεγάλοι όμως του έθνους, σάν που είναι οι δεσποτάδες, οι άλλοι λαϊκοί άρχοντάδες και οι υπάλληλοι τους σοφοί δασκάλοι, μας εξηγούνε βαθύτερα τα πράματα.

Ο δεσπότης που ρωτάμε, πρώτα με μεγάλη αύστηρότητα μας εξηγεί ότι αυτός, και μονάχα

*) 'Η άρχη του στον αριθ. 351.

αυτός, είναι ο θεόβαλτος και νόμιμος κυρίαρχος κ' εθνάρχης της θεόσωστης επαρχίας του, ένεκα τις σύμβασες που ύπόγραψε με όλες τις δύνამες, τα στοιχεία και τα τελώνια της Γης και τ' Οθρανου, και ποιός δέν το πιστεύει, την κατάρα του νάχη, τάνάθεμά του και τίν άφορισμό του. Μά; λείει όστερα ότι πηγαίνουμε κακά, πρώτο: γιατί αυτοί οι εύλογημένοι δέν τόν εκλέξανε ακόμα Πατριάρχη που τους είπε τους εύλογημένους τόσες φορές, για το συμφέρο της Μεγάλης 'Εκκλησίας... βέβαια και του έθνους, δεύτερο: γιατί οι κοσμικοί άρχοντάδες όλοι τους δέν έχουν μυαλό ούτε μια τρίχα απ' τα γένεια του, τρίτο: γιατί οι χριστιανοί που σωχρονούνται τώρα, τίποτα πιά δέν άφίνουν σ' εκκλησίες και μοναστήρια, για να ύπάρχουν έτσι πολλά εθνικά χτήματα και να είναι εθνικά του έθνους, τέταρτο: γιατί δέν πλερώνουμε ταχτικά τα δικαιώματά του και δέν του φέρνουμε πολλά καλά στομαχικά που νάχουμε την εύχή του, πέμτο: γιατί τα γεννήματά μας δέν τα πουλάμε στον έμπορο και δε δανειζόμαστε απ' το σαράφη που μας λείει αυτός, έχτο: γιατί για τις ιδιωτικές μας ύπόθεσες δε ρωτάμε μονάχα αυτόν που ξέρει και καταλαβαίνει κάθε πράμα καλύτερ' από κάθε κοσμικόν με τη χάρη και με τη δύναμη της γενειάδας του, έβδομο: γιατί δέν κάφτουμε γλήγορα με πετρέλαιο κάτι προτεστάντους και φαρχισόνους, προδότες της Μεγάλης 'Εκκλησίας και βέβαια και του...πως το λένε...του έθνους, όγδοο: μας ρωτάει, κοιτάζοντάς μας καλὰ στα μάτια, πως πηγαίνουν οι έσυνείσες μας και πά έμποριά μας και στο τέλος μας στέλνει στην εύχή του Θεού.

Ο λαϊκός άρχοντας που ρωτάμε, με πολλές περιφάνειες, γλώσσες κ' έγκυκλοπαιδείες, κοιτάζοντάς μας πρόστυχα κι άδιάντροπα, μας άπαντά ότι πηγαίνουμε κακά, γιατί η Κυβέρνηση δέν τονέ διώρισαν ακόμα γενικό διευθυντή όλων των 'Οθωμανών 'Ελλήνων, δεύτερο: γιατί πολύ τόν έμποδίζουν στην εργασία του αυτοί οι καλογέροι, που κουκουτσά μυαλό δέν έχουν, τρίτο: γιατί ο βρωμολικός αυτός καθόλου πιά πειθαρχία δέν έχει μηδέν τρέμει μπροστά του, κι ούτε του άναγνωρίζει να τόν λείει αβρέ, χτήνος, παλιοχωριάτη, γουρουνί ούτε να διασκεδάξη τουλάχιστο ιδώ και κε με τις οικογένειες του λαού, σάν που πρέπει σ' έναν άρχοντα και σύμφωνα με τις γλυκειές άπαίτητες της φύσης, τέταρτο: γιατί το ταμείο του κοινου δέν του πλερών-

να δει κάτι μακρινό, και το χέρι του στίκεται άκίνητο. Κουνά λίγο το κεφάλι και λέγει με το νού του:

— Πόσοι από κείνους δε χυθήκανε!

Η γυναίκα του το είχε πάρει πάνω της στην άρχη. Είτανε μικρούλα! 'Αλλά τα χρόνια περνούσαν απ' αυτόν όπως περνούνε κι απ' τα βουνά! Η γυναίκα του όμως άλλαζε! Ο κάθε χρόνος που περνούσε άφινε και ένα σημάδι του πάνω της. Και έτσι άλλαζε τόσο πολύ που μπορούσαν, τώρα και χρόνια, να βάλουν στοίχημα, όσοι δέν τους γνώριζαν, ότι έχουν την ίδια ηλικία!

Τους έτυχαν συμφορές και συμφορές, θάνατοι! Η γυναίκα του, σε κάθε συμφορά, ξεμαλλιαζότανε, φώναζε, χτυπιόταν και ζητούσε να πεθάνει κι αυτή! Αυτός έπινε καφέ στο καφεείο, παίζοντας με φίλο του χαρτιά για να περάσει η λύπη.

— Ούτε μαζί ήρθαμε, ούτε μαζί θα πάμε! 'Ελεγε στους φίλους του, και ζητούσε άστεία για να γελάσει και να μη πάθει τίποτα η ζαχαρένια του, όπως έλεγε την καρδιά του.

Και τώρα που θυμάται και φέρνει με τη μνήμη του τη γυναίκα πως έκλαιγε και φώναζε, ρώτησε:

— Και τί έκανε μ' αυτό; Η κουχή!

Αιστάνεται όμως ευχαρίστηση, γιατί η γυναίκα του δέν του έμοιαζε και είχε αυτό το λόγο του.

Και όταν έβλεπε, μετά τη φοβερή λύπη, τη γυναίκα του να γίνεται ήσυχη, να μην κλαίει πιά, ούτε να ξεμαλλιαζέται, της έλεγε γελαστά:

— 'Αφού είσουν για να ήσυχάσεις, γιατί ξεμαλλιαζόσουν;

Ο κύρ Βολβής πρόσεξε έξω στο δρόμο, άφίνοντας τις σκέψεις.

Περνούσε ένας χοντρός με τυλιγμένο το λαιμό και το μισό πρόσωπο μ' ένα σάλι. Προσπαθούσε να βαδίσει γρήγορα με άνοιχτά τα πόδια.

— Νά, ο χοντρο Λούμης! Για κοίτα πως πάει!.. 'Ω, 'ω, 'ω! Νά, κ' η γριά Μάτσα! Μα τί θέλει αυτή στο δρόμο! Και πάει σε χήνα κουτσή! Γερό όμως κόκκαλο! Θά με περνάει πάντα χρόνια! Μόνο που έγινε σαράβαλο αυτή!.. Τι ώραία γυναίκα που είταν μια φορά!..

Στο νού του ήθε ο άντρας της, ένας άνθρωπος με χοντρό μαλλιαρό κεφάλι, ο όποιος είχε μείνει χρόνια πολλά στην 'Αμερική. Φορούσε και πάντα κόκκινο πουκάμισο και έκανε μεγάλη έντύπωση γι' αυτό στη χώρα. Αυτά όμως δέν τόν έμποδισαν από τού να πεθάνει! Και πάει το κόκκινο

πουκάμισο, τα ταξίδια, οι ξένες γλώσσες, πάνα δλα!.. Κρίμα στον κόπο που έκανε να τις μάθει!..

Ένας άνθρωπος άδύνατος, ψηλός σε στύλος τη λεγγραφικός, με φτωχικά ρούχα, φάνηκε να περνά, με τα χέρια στις τσέπες και με σκυμμένο κεφάλι, σάν η άκρη του στύλου να είχε τσακίσει. Πίσω του έρχόταν, ακολουθώντας τον καπαπόδι, ένας μαύρος σκύλος μεγάλος με σκυμμένο το κεφάλι σε να σκεπτόταν...

— 'Ω, 'ω! Νά, ο Λαλόπης!.. Φτώχεια και των γονέων! Με το σκυλί του όμως! Δέν κοιτάζει τη φτώχεια του, αλλά θέλει και σκυλί!.. Μα πως δέν τόν τρώει αυτό απ' την πείνα; Θά πεις πάλι πως δέν το τρώει αυτός;..

Ο δρόμος έρήμωσε πάλι. Σε λίγο ένα παιδάκι βγήκε μ' ένα τενεκί σκουπίδια, από ένα σπιτάκι, κεί άντικρύ, που κυμάτιζε στη στέγη του μια άσπρη σημαία. 'Αφησε τόν τενεκί στη γη, έπειτα τόν άναποδογύρισε με μια κλωτσιά. Ο τενεκίς έπεσε ξερνώντας τα σκουπίδια, που είχε μέσα του. Το παιδάκι έφυγε τρεχάτο και ο τενεκίς έμεινε μόνος. Ο άνεμος πήρε τα έλαφρά του σκουπίδια και τα σκόρπισε.

Ένα άσπρο κομματάκι φάνηκε άξαφνα να γυ-

ναι τουλάχιστο χίλιες λίρες μηνιαίο, αὐτοῦ ποῦ παρμελεῖ τις ιδιωτικές του ἐργασίες, ὄντας μέρα νύχτα ἀπασχολημένος μετὰ τις ἐργασίες τοῦ κοινοῦ. Κόφτει τὴν κουβέντα γιὰ νὰ κοιτάξῃ μιὰ μαθήτρια ποῦ περνάει τὸ δρόμο της, βγάζει μίση ἀπὸ ἓνα χαρτάκι, ὁ ἄρχοντας, μιὰ καρδιάκι καὶ τὴ βάζει στὸ στόμα. Τόσο γιὰ τὰ ἐσωτερικά: ὅσο γιὰ τὰ ἐξωτερικά, μὰς λέει ὁ ἄρχοντας, ἐννοῖα νὰ μὴν ἔχουμε καὶ νὰ περιφρονούμε, ἐμεῖς οἱ ὁμορφοὶ Ἕλλη- νες, αὐτοῦ ποῦ, πῶς τοὺς λένε, ποῦ δὲν ἔχουν κἀν φυσιογνωμία ἀνθρώπου κ' εἶναι ἀσχημοπρόσωποι καὶ σὰ χτήνη. Μὰς λέει δὲ ὅτι μεγάλη πρόοδος ἔκανε τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ Ἕλληνας οἱ ὁμορφιοὶ καὶ σὲ νειάτα κ' ὅτι σήμερὰ ἡμεῖς οἱ ὁμορφώτεροι νέοι τοῦ κόσμου εἶναι τὰ Ἕλληνοπαῖδα, μετὰ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, τὴ γλυκεῖα κουβέντα, τοὺς παιχιδιάρ- κους τρόπους, τὸ κουνητὸ καὶ χορευτὸ περπάτημα καὶ τὸ ἰδεώδες πρόσωπο, ἕνεκα τὸ ζυρισμένο μου- σάκι. Καὶ στὸ τέλος λέγοντάς μας ὁ ἄρχοντας ὅτι πολὺ κουράζει τὰ νεῦρα ἡ πνευματικὴ ἐργασία, μπροστὰ μας καὶ καθήμενος ἀποκοιμίζεται καὶ ρου- χαλίζει.

Ὁ πορὸς δάσκαλος ποῦ ρωτᾷ, μὰς λέει ὅτι πηγαίνουμε κακὰ, γιὰτὶ δὲ διωρίστηκε ἀκόμα ἡγε- νικός ἐπιθεωρητὴς ἀπαξιαμένων τῶν ἑλληνικῶν ἐκ- παιδευτηρίων τῆς ὑψηλῆς σοφὰ δὲ καὶ ξυπνὰ προσθέτει ὅτι καὶ δὲν ἦρθε καὶ ὁ καιρὸς γιὰ νὰ πη- γαίνουμε καλὰ. Αὐτοῦ τραβᾷ τὴν ἐργασία τῶν σχο- λείων, μὰς λέει, δηλαδὴ νὰ κἀν ὥστε ὅστερ' ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια νὰ μὴ βρίσκονται Ἕλληνας μεγάλοι ἢ μι- κροὶ πλούσιοι ἢ φτωχοὶ ποῦ νὰ μὴ τραγουδᾷ ἀπ' ἔξω καὶ δίχως λάθην τὸν Πίνδαρον καὶ τὸ Θεόκριτο. Σὲ κείνο στὸν δεῦτερον χρυσὸν τοῦ Περικλέους αἰῶνα ποῦ θὰ τὸνέ χαροῦνε τὰ ἐγγονὰ μας ποῦ γιὰ δαῦτην ἰδρῶνουμε καὶ κουραζόμαστε τώρα, μὰς λέει μὴ βουρκομένα μάτιξ ὁ δάσκαλος, τὸ ἔθνος μας θὰ ἔχῃ πιά ἀποτινάξῃ τὴν ὕλη καὶ τὴν προστυ- χιὰ ἀπὸ πάνω του καὶ θάκῃ ὅλο πνεῦμα κ' εὐγέ- νεια, ποῦ εἶναι τὸ χρυσὸ μέλλον μας. Οἱ τότε ἀπό- γονοὶ μας δὲ θάκῃ πιά οὔτε χωριάτες, οὔτε ψαρά- δες, οὔτε ἐμπόροι, οὔτε τεχνίτες, ἀλλὰ θάκῃ κα- θαρὲς πνευματικὴς ἐργασίας, σὰν ποῦ εἶναι καφε- σαντάν, χαρτοπαιχτεῖα, χασισοποτεῖα καὶ τᾶλλα τέτοιου εἶδους ἐργαστήρια. Μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ποῦ νὰ μὴν καταδεχόμεστε τότε πιά νὰ πετοῦμε ἀπάνω σὲ βρωμερὰ χρώματα καὶ πέτρες, τὸ ἓνα μ' ἄλλους ἀσχημοπρόσωπους ἀνθρώπους καὶ τότε θὰ κάνουμε βασιλεῖο ἀπάνω σὲ μούρες καὶ σάλια στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα, μακριὰ ἀπ' τὴ γῆς ἢ σὲ ἀερόστατα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ. Καὶ τότε πιά δὲ θὰ πεθαίνουμε, ἀλλὰ θ' ἀναληφτόμαστε στοὺς οὐρανοὺς. Γιὰ νὰ φτάσουμε μιὰ ὥρα πρωτύτερα στὸ λαμπρὸ αὐτὸ μέλλον, ἐξα- κολουθεῖ ὁ πορὸς δάσκαλος, ἀνάγκη εἶναι νὰ χρι- σθῶν πολλὰ πολλὰ ἐτῶν Πιερίδων Μουσῶν τερένην κ' ἐνδιατιήματα μὲ πολλές πολλές τάξεις καὶ μετὰ πολλοὺς πολλοὺς δασκάλους ποῦ νὰ διδάχνουν ὅλο παλιὰ ἑλληνικὴ γλῶσσα, νὰ πλερώνονται ὅμως του- λάχιστον ἑκατὸ λίρες μηνιαίο γιὰ νὰ ἐργάζουν- ται μὲ περισσότερη προθυμία καὶ θάρρος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙ. ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΣ

ρίξει ἔξω στὸν ἀνεμὸ σὰν ξένος ποῦ ἔχασε τὸ δρόμο, σὰν πεταλούδιτσα ἄσπρη, ἡ πεταλούδιτσα τοῦ χει- μῶνα.

— Καλὴ ἀρχὴ! Ὁ, τι εἶπα θὰ γείνῃ!

Καὶ ὁ γέρο Βολβὴς ἔτοιψε τὰ χέρια του.

Τὰ βουνὰ εἶχαν χαθεῖ καὶ στὴ θέση τους ἓνα ἄσπρο, κιτρινωπὸ σχεδόν, σὰ νὰ εἶχε κάποια φλόγα μέσα σύννεφο εἶχε ἀπλωθεῖ. Καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ γινόνταν ἐκεῖ μέσα κάποια μεγάλη μάχη, ἓνας πό- λεμος τῶν στοιχειῶν πρὸς τὰ βουνὰ, τὰ δέντρα, τὴ γῆ ὁλόκληρη καὶ τὰ στοιχεῖα κείνῃ τέρατα ἀδη- φάγα νὰ τὰ κατάρωναν, νὰ τὰ κατὰπιναν ὅλα!

Μιὰ γυναῖκα περνοῦσε ἀπ' τὸ δρόμο μετὰ μαῦρα βαδίζοντας γρήγορα. Τὰ μάτια της τὰ εἶχε στηλω- μένα στὸ παράθυρο τοῦ κυρ Βολβῆ. Αὐτὴς τὴν εἶδε καὶ πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέση τοῦ τρομαγμένου.

— Θεοῦλη μου! ἔκανε. Ὁχι, δὲν εἶναι! Εἶναι μωρὴ ὁ θανάτω! Αὐτὴ εἶναι! Μωρὴ ἡ θανάτω εἶναι! Μὰ τί ἔπαθα; Σὲ καλὸ μου σήμερὰ: τὰ μάτια μου ἀρρώστησαν!

Εἶχε νομίσῃ ὅτι εἶδε τὴν πεθαιμένη κόρη του

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὸ Σαβᾶτο ἔφυγε γιὰ τὴν Πόλιν ὁ φίλος μας: Ἀλῆξ. Πανταζῆς, δικηγόρος ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς Πόλης καὶ λόγιος διαλεχτός. Ὁ κ. Πανταζῆς ἔμεινε εἴκοσι περὶ- που μέρες στὴν Ἀθήναι καὶ τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὸ βράδι κάλεσε σὲ φιλικὸ τραπέζι στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀθηνῶν», ὅπου ἔμεινε, τοὺς φίλους του κ. κ. Παλαμᾶ, Δραχνοῦμη, Δημητριάδην καὶ Ταγκόπουλο.

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κεριακῆς θὰ δημοσιεύσουμε κριτικὴ ἐπιφυλλίδην τοῦ Πέτρου Βασιλικοῦ μετὰ τὸν τίτλο «Λυρικὴ ποίηση», ὅπου κρίνονται τὰ βιβλία τοῦ Ν. Σαντοριναίου, Ρήγα Γκόλφτ καὶ Α. Σικελιανοῦ.

— Ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη τοῦ κ. Μανώλη Τριαντα- φυλλίδου «Ξενηλασίαι ἢ Ἰστορίαι» (δύο τόμοι) πουλιέται: στὰ γραφεῖα μας δρ. πέντε γιὰ τοὺς συνδρομητάς τοῦ «Νοῦμα», ἀντὶ δρ. 10 ποῦ πουλιέται: στὰ βιβλιοπωλεῖα.

— Μιὰ σπουδαία οἰκονομία ἔκαμε ὁ καινούριος ὑπουρ- γὸς τῆς Παιδείας. Ἐπαψε τοὺς ἐπιστάτας ἀπ' ὅλα τὰ δη- μοτικὰ σχολεῖα, γιὰ τοὺς τρεῖς μῆνες ποῦ βαστοῦν οἱ δια- κοπές. Κ' ἔτσι, γιὰ νὰ γλυτώσῃ 30 περίπου χιλ. δρ. πε-

γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὅλα τὰ κινήματα της καὶ ἡ μορφή της ἀκόμα, εἶχαν πάει στὴ γυναῖκα κείνη τὴ φτωχὴ, ποῦ διάβρισκε γρήγορα.

— Μὰ καὶ ἂν εἶταν, ἔπρεπε νὰ τρομάξω;

Καλῶς ἔρισε!.. Οὐφ!

Ἐλα, πουλὶ μου, ἔλα

νὰ τὰ μιλήσουμε...

Τὸ τραγουδῖ αὐτὸ ὁ κύρ Βολβὴς τὸ τραγου- δοῦσε συχνά, γιὰτὶ τοῦ θύμιζε μιὰ τραγουδίστρα περμαντόνα, καθὼς τὴν ἔλεγε, ποῦ στὴν καιρὸ του, στὰ νιάτα του εἶχε ξεπέσει στὴ μικρὴ χώρα καὶ εἶχε ἀνάψει ἔρωτα ἔχι μόνον σὲ ὅλα τὰ παληκάρια τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ καὶ στοὺς μεστωμένους, καὶ στοὺς γέροντες ἀκόμα! Στὸ τέλος ἀναγκάστηκαν οἱ γυναῖκες, γρήγες, κορίτσια, παντρεμένες, νὰ πετρο- βολήσουν μὲ βουὴ καὶ ἀντάρα τὴ γυναῖκα αὐτὴ καὶ ἔτσι ἔφυγε ὁ Σατανᾶς ἀπ' τὴν ἡσυχίαν καὶ ντροπαλὴ χώρα.

Τὴν ἄλλην μέρα ὅλα εἶχαν ἀλλάξῃ στὴ χώρα. Ἀγνώριστο τὸ ἓνα θὰ κοίταζε τὸ ἄλλο. Τὸ χιόνι ἀπ' τὰ μεσάνυχτα δὲν εἶχε πάψει νὰ πέφτει καὶ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ στιβάζεται πάνω στὸ πε- σμένο χιόνι καὶ ἀκόμα ἄλλο, ἄλλο νὰ κτεδεβαίνει...

Τὸ μεγάλο πεῦκο τὸ γυμμένο στὸν τοῖχο, ἔγερνε τώρα περισσότερο κάτασπρο σὰ γέρος ἀπὸ συμφορὰ.

Καὶ τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε τὴ σιωπηλὴν του ἐρ- γασία καὶ ἐνῶ ἡ μέρα εἶχε φανεῖ καὶ φώτιζε καλὰ πιά.

Στὸ σπῆτι τοῦ κυρ Βολβῆ εἶταν ἡσυχία με- γάλη, ποῦ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ταράξῃ τὸ τόσο σιγαλὰ, σὰ νὰ χαίδευε τὴν κοιμισμένη σιωπὴ, πέ- φτοντας χιόνι.

Ἐνας κρότος μικρὸς κάποτε γινόνταν καὶ ἔπαυε. Ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ, μιὰ δυνατὴ καὶ βραχνὴ λίγη, ἀκούστηκε νὰ ἔρχεται ἀπ' τὸν κάτασπρο κῆπο. Εἶχε βραδύνῃ λίγο σήμερὰ ὁ κήρυκας τῆς ἡμέρας νὰ κράζει. Καὶ ἐφώνιζε μέσα ἀπ' τὸ βαρυεῖπα- στο ἀπ' τοῦ χειμῶνα τὸ ρούχο σπιτάκι του.

Ἐξαφνὰ μιὰ φωνὴ ἀπαισία μ' ἓνα κρότο ποῦ μεγάλωσε σὰ ν' ἀνοῖξε πόδια πολλὰ χίλια πόδια, μέσα στὴ σιωπὴ, κ' ἐπειτα χτυπήματ' καὶ φωνές: φρικαλέες! Θάνατος, συμφορὰ! Χωρὶς νὰ τὸ λένε αὐτὸ ἐνονοῦσαν. Ὁ γέρο Βολβὴς χωμένος μέσα στὰ παπλώματά του καὶ στὶς βαριές κουβέρτες του, κοιμόταν. Ἀπὸ κάμποσο καὶ κοιμόταν μόνος, χω- ριστὰ ἀπ' τὴ γλυκεῖα του συμβία, μὴ φροντίζοντας γιὰ τὸ χωρικὸ ρητό, ὅτι ὁ θάνατος μόνον θὰ τοὺς χωρίσει! Ὁ κύρ Βολβὴς δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ τέτοια! Κεῖνη τὴ στιγμὴ ποῦ ἔγειναν οἱ φωνές, εἶδεπε στὸν ὕπνο του ὅτι ἀγόραζε ψωμὶ καλαμποκίσιο ἀπὸ ἓνα φούρναρη, ποῦ ἐντὶ κεφαλὴ ἀνθρώπου εἶδε ἐξαφνὰ νὰ ἔχει, ἢ νὰ γίνετα ὄνθας, τῆς ἀσπριδερῆς μά- λιστα κείνης, ποῦ φώναζε σὰν πετεινός! Στὶς φωνές πετάχτηκε καὶ ὤρμησε ἑλισσόμενος νὰ κατεβῇ ἀπ' τὸ μέρος τοῦ τοῖχου. Χτύπησε πάνω καὶ κυλίστηκε κάτω, ἀλλ' εὐθὺς βρέθηκε ὀρθὸς καὶ ὤρμησε ἔξω μετὰ γυμνὰ πόδια πατώντας στὶς πλάκες τοῦ διαδρόμου τὶς κρύες, μετὰ τῆς ἀνοιχτῆς, ἓνα στήθος δασύτριχο ψυχρὸ, τὸ ὅποῖο ἔφινε νὰ φαίνεται ἡ ξεκουπωμένη

τάει τόσοι φτωχοὶ φαιμάκτες στοὺς δρόμους, ἐνῶ μπο- ροῦσε νὰ γλυτώσῃ τὰ διπλά καὶ τριπλά ἢ τὰποράσιζε νὰ μὴν κάνει φέτος καμιά δασυκλικὴ μετάνοιξη.

— Τὸ ἀνέκδοτο μυθιστόρημα τοῦ Καμπύση «Ὁ Ὀζτρο καὶ οἱ φίλοι» ποῦ δημοσιεύτηκε στὸν «Ἑλληνικὸν κόσμον», δη- μοσιεύτηκε τώρα στὴν ἰδίαν ἡμερίδα, Γαλλικὰ μεταφρα- σμένο, ἀπὸ τὸν κ. Pierre Baudry.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Δ. Γλ. Ἀθήνα τὴ συνδρομὴ τοῦ 909 καὶ σ' εὐχα- ριστοῦμε.—κ. Θ. Κ. στὴν Πόλιν. Τὰ βιβλία σοῦ τὰ στέλ- νουμε μετὰ τὸν κ. Παντ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΟΙ ΛΟΞΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ

Πουλιέται στὰ γραφεῖα μας 2 δρ.

χοντρή φανέλλα του.

— Τί εἶναι; ἐτραυλίζε.

Σ' ἓνα χωριόμ στενὸ, τὸ ὅποῖο ἀρχίζει ἀπ' τὸ διάδρομο μὲ μιὰ μικρὴ κκκκκ, μέσ' εἶδε ἓνα σῶμα ἀκίνητο κρεμασμένο!.. Τὸ εἶδε, τὸ γνῶρισε. Ἡ ἐγγονὴ του! Ἀντ' νὰ προχωρήσει, ὑποχώρησε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ὀπισθοκατώντας στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος. Ὅλα κουνιόνταν, ὅλα! Κάτι νό- μιζε ὅτι τὸν φοβέριζε, εἶταν ἔτοιμος νὰ πέσει ἀπάνω του!..

— Ἐγὼ φταῖω! ἔκανε νὰ πεῖ, καὶ τὸ αἰσταν- θηκε αὐτό. Ἀλλὰ νὰ καὶ ξεφύτρωνε ἡ παλιὰ του σκέψη καὶ ὤρμησε αὐτὴ, σὰ γίγας, ποῦ κρατεῖ πε- λώριο βράχο, ὁ ὅποιος κυλιέται νὰ πῇ σὲ πάνω του.

— Μωρὲ τί κάνεις; τὸν ρώτησε ἄγρια σὰν ἀρ- χηγὸς ποῦ βλέπει σὲ στιγμὴ κακὴ καλὸ του στρα- τιώτη νὰ κλονίζεται ἔτοιμος νὰ φύγει.

— Στὴ φουρτοῦνα φαίνεται ὁ καλὸς παραβο- κύρης! Βλάκα!

Καὶ νὰ περὶσσοῦ νὰ δείξῃ πάλι σὲ κείνο ποῦ βρισκόταν μέσα του, νὰ τὸ εὐχαριστήσῃ, νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι ἔχει ἀδικο νὰ λέγῃ ὅτι ὁ γέρο-Βολβὴς ἔπαψε νὰ εἶναι κείνος ποῦ εἶταν καὶ ὅτι τὰ χρόνια, τὰ χρόνια βρῆκαν θέση καὶ σ' αὐτόν! Νὰ περὶσσοῦ! Νὰ λυπηθῇ μπόλικη νὰ παίξῃ μ' αὐτὴ σὰν καλὸς κολυμπιστὴς μετὰ τὸ κύμα!..

Καὶ μετὰς ἀρχισε ὁ γέρο Βολβὴς μετὰ λαχα- νιασμένη φωνὴ χτυπώντας καὶ λίγο τὸ πόδι του στὸ πάτωμα γιὰ τὸ ρυθμό.

Τιρὶ ποῦ πᾶς μωρὴ...

Στὸ μπακάλη γιὰ τυρί...

Ἡ πόρτα ἀνοῖξε μετὰ βίαιον ῥιχόντας μετὰ τὸ χτύ- πημά της στὸν τοῖχο τὴ νέα βαρὴν του καὶ κάμνον- τας νὰ φανεῖ σ' αὐτόν ἓνα ἀόκνητο σὰ νὰ πληγώ- θηκε, καὶ ἡ κυρὰ Ἀνέζω προσιδάστηκε κίτρινη μετὰ τὰ μάτια σὰν κάρβουνα ἀναμμένα κάτω ἀπὸ νερό.

— Μὰ τί τραγουδᾷς, χριστιανὲ μου; Ἄλλο τοῦτο!.. Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά!..

— Γιατί νὰ μὴν τραγουδᾷς; Ποιὸν ἔδωκα; Ἐγὼ τὴν κρέμασα; Ὁ ἔρωτας τῆς τόκανε!.. Δὲν εἶχε νὰ φάει; Στὸ διάολο!.. Δὲν ἔτρεψε μωρὴ νὰ σκοτωθῇ γιὰ ἔρωτα;.. Ἀκούς ἀπὸ ἔρωτα!.. Μὰ γι' ἐσάσου! Τί κάνω; Θυμῶν... Τρελλὰ θῆκα φαίνεται!.. Ὁχι, ἔχι! Οὔτε θυμὸ, οὔτε τίποτα! πεντάρα τσακισμένη! τὸ ἤθελε, τὸ ἔπαθε! Ἐρωτα! Ἀκούς ἔρωτα!.. Δὲ χαλᾷ τὴ ζαχαρένι μου!

Ἡ κυρὰ Ἀνέζω τὸν κοίταζε χωρὶς νὰ κλείνει διόλου τὰ βλέφαρα, ἤθελε νὰ τὸν διακόψῃ, ἀλλὰ τῆς φάνηκε ὅτι ἡ γλῶσσα της εἶχε μπερδευτεῖ καὶ μετὰ δυσκολία σὲ τέλος μίλησε.

— Μὴ, χριστιανὲ μου, μὴ δὲν καταλαβαίνεις ὅτι θὰ παραδώσῃς ψυχὴ καὶ σὺ στὸν Κύριο; Τί, ἀθάνατος θὰ γίνεις;..

Ἐδῶ ἄγγιξε τὸ γέρο Βολβὴ στὸ μέρος ποῦ πο- νοῦσε, ἂν δὲν μιλοῦσε δὲν θὰ ἤλπιζε πιά, δὲν θὰ γινόνταν αὐτό, τὸ ἔχχε τὸ δικαίωμα!

— Ποῦ ἔρρε; εἶπε χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξῃ μετὰ τὰ μάτια ἄλλου σὰ νὰ ἔβλεπε κατὰ κρυφὸ, ἢ κά- ποιον ἀόρατο στοὺς ἄλλους, ποῦ κατὰ τοῦ ἔταξε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ